

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

In Epist. XVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

piam, cui ab Hero persuasum fit, ut à Confessione, vel
audiendo Sacro ablineat; exempli gratiâ dictum es-
se constat; in exemplis autem non requiritur veri-
tas.

XI. Iude illos agi spiritu, in corrogandis opibus. De quo jam supra n. 6. Quid ni, ex operibus vestris vos iudicemus?

XII. Multi conjiciunt, consilium vobis esse, abolenda Eucharistia & Pœnitentia. Hanc quidem, quia à Sacerdote absolvente remitti peccata non vultis; quam sæpe docuit Sancygitanus, ut constat ex actis: illam verò per non usum & desertudinem, quam inducere cœpistis; ut habetur in actis, & patet experientiâ.

Reliquas, ut tu ipse vocas, calumnias, breviter perstringo. I. Lutheri exemplo in Sacerdotibus incontinentes invehuntur; id quæ fortè eodem fine. Criminetur ab uno disce omnes. II. apud Regium portum pauca Sacra fiunt. Hoc faciunt omnes. III. Mira est Iansenistarum industria & calliditas, ad colligendas pecunias. Quàm multis exemplis hoc probari posset? quid in hac parte vester Du Hamel præstiterit, satis compertum est. IV. à Iansenistis irriduntur vota. Constat exiisdem actis, & ex lib. de Sancta Virginitate. V. Theodorus Beza amicus vester dicitur. Quis enim negat, Iansenianas hæretes ad Calvinianas proximè accedere? sunt quæ Iansenistas, Calvi-

In Epist. decimam sextam,

NOTA I.

Calumniæ Iesuiticæ de Eucharistia.

Quantas Tragædias in hoc proscenio excitas,
ut Arnaldum, Sancygiranium, Regio-portuen-
ses

Aaa

les

les defendas! (a) & quidem primo loco, tantum non iuras, Jesuitas decimā sextā illā Montalii Epistolā in horrendis & apertis calumniis conclusos fuisse. Quānam verō sunt illae calumniae? de pecunia à Ianlenio clam subducta: de multis opibus ab illo famoso Rectore brevi tempore congestis. Quod autem pro repositione Jesuitas ad clarissimos S. Rochi & S. Pauli Parochos remittis; perinde facis, atque si Jesuitas à Pilato ad Herodem remitteres. Quid enim aliud dicerem? intelligenti pauca. Præterea de Monialibus Regio-portuensibus, earundemque Rectoribus. Adde, si vis, de Arnaldo & Sancygirano, aliisque sectæ vestrae Principibus, Fraus Ianlenii ex citatis litterarum ejusdem autographis demonstratur. Hæc pecunia, inquit, Collegii est non mea; ea tamen uti possum tam occulte, ut in rationibus, quæ quotannis à me reddantur, nihil appareat. Vestra illæ Moniales vestris erroribus addicibilissimæ sunt. Prædicti Rectoris avaritia omnibus patet. Arnaldus & Sancygiranus nihil antiquius habuere, quam ut Pœnitentiæ & Eucharistiæ Sacramenta abolerent: immò ille ex certis loquendi formulis, non levem suspicionem præbuit sinistrae Fidei. Ubi enim dixisset in lib. de *Frequenti Communione* 3. part. c. 11. eodem cibo nos in Eucharistia pasci, quo Sancti in Cœlis pascuntur (quod certe si ab alio diceretur, bonum sensum præferre posset; pascuntur enim in Cœlis Sancti, Christi visione, amore, possessione; nos verò in Eucharistia, Sacramentali receptione;) subnectit deinde; quantum à clara visione Fides abest, tantum, modum, quo in terris manducatur, ab eo differre, quo in cœlis comeditur. Igitur Fide tantum in terris manducatur: quod Calvinianum est. Non levem inde, crede mihi, suspicionem Arnaldus præbuit: præterquam quod per non usum & infrequentiam id unum entis vilis est, ut Sanctissimum illud Sacramentum aboleret.

Frustrā autem loca multiplicas ex Arnaldi libris. Ut enim hæretici clarissimæ Scripturæ verba, quæ transubstantiationem significant, in alio pravo sensu intelligunt, eum idem de prædictis locis, suspecti præferim hominis, dici non potest? tergiversantur hæretici, immò sibi non raro contradicunt, ut suos errores obducto furo melius tegant. Alia loca ex libris Sancygirani à Sancta Sede damnatis congestisti; ac proinde nullius momenti esse, nescire non potes: præterquam quod illa loca varias interpretationes, præsertim à suspectis auctoribus, recipere possunt. Cæterum illa omnia, quæ calumniae & maledicentiæ tribuis, non modò clarissimis & omni exceptione majoribus probationibus sæpe ac sæpius expositis, verum etiam voce publica eaque constanti nituntur; si tamen Filii narrationem excipiam: quam licet reprobendam esse non dicam, eam tamen auctore suo stare velim, viro scilicet intaminatæ fidei, integerrimæ vitæ, acerrimo Ianleniani nominis hoste, dere Catholica benè merito, ac proinde digno, quem litteris Apostolicis Innocentius X. compellat. Doles præterea ab Apologista dici, Regium portum cum Geneva satis convenire. Sed, ni fallor mitius quam par sit, loquitur, cum Regius portus altera Geneva haud prorsus ineptè dici potuisset. Nempè Lemana una, Calvinistarum est; altera verò Parisina, Ianlenistarum; quos molliores Calvinistas jure dixeris.

Arnaldii errores, errorumque principia in responsione ad Epistolam 16. (b) Apologista recensuit: scilicet gemina loca de Eucharistia, quæ jam supra indicavimus; deinde errorem illum de duplici Ecclesiæ

Capite, Petro & Paulo: tum id, quod dicit, eo quidem viger, pœnitentiæ usui, generalem hominum impenitentiam foveri; denique rem perfectissimam Deoque gratissimam fore, differre usque ad mortem Sacram Communionem. Hæc Arnaldi esse non dubitabis. Ex his autem Apologista rectè inferit, suspectum saltem esse Arnaldi fidem circa Sacratissimum Eucharistiæ Sacramentum: ex his, inquam, non quidem dirigitur nisi loquendi modus. Et verò ex duobus primis sententiis & quinta, prædicta suspicio rectè deducitur ex quarta saltem indirectè, ut ajunt, ad illam enim rursus pœnitentiæ, si Superis placeat, ritum, ætatem Eucharistiæ omisso pertinet. Tertiam sententiam ipse approbas. Ubi enim hæc Apologiste verba recitasti, dixisti, inquit, Petrum & Paulum esse generalem Ecclesiæ verticem, qui unum efficiant; reponis illud, quod Arnaldus ait: Hanc igitur sententiam, quantumvis à Sancta Sede damnatam approbas. Quamobrem verò? quia Arnaldus majorem fidem, quam Romano Pontifici habet, hinc tamen sequitur totius Apostolicæ firmitatis, & infallibilitatis, ut vocant excidium. Esset enim Ecclesiæ ne visibili capite: quia nisi caput unum sit, nullam illi Hinc totius Ecclesiæ ruinæ; ac proinde Sacramentum & Eucharistiæ destructio.

Non eracigitur, quod Apologistam tam aperte scilicet insimularet, & tam imperitum Dialcticæ diceres. Ex tribus sententiis vestris rectè sequitur, Arnaldi fidem circa Eucharistiā suspectam esse, ex duobus aliis; idem indirectè saltem sequitur. Quod notem attinet ad librum de *Frequenti Communione*, contendunt reverà Iesuitæ à S. Sede damnatum esse. Cum enim damnaret Innocentius Decreto suo, an. 1679. die 24. Januarii, libros omnes, in quibus damnata illa duplici Ecclesiæ Capite opinio continetur; & cum ea in libro illo continetur; negari non potest, quin eam ob causam pro damnato habendus sit: præter innumeros alios errores, quos continet, & quos frustra reciterem; cum id jam à multis, qui contra librum illum scripserunt, egregiè præstitum sit. Si alios legere non vacat, in *Reliquis* aliquot errorum syllabas habes: ex quibus, ni fallor, quisvis facillè videre poterit, quàm perniciosa liber ille sit.

Quod autem dicis, totam Societatem ad sceleratam mentis cumulum pervenisse: quod incredibile, equum & horrendum est: rectè mones, incredibile esse, immò & horrendum hoc scilicet ab homine, non Catholico quidem, sed qui se pro Catholico gerat, impudenter assertui. Quamobrem verò? quia Arnaldi fidem circa Eucharistiā, ex prædicto libro nonnulli ejusdem Societatis homines suspectam esse scripserunt. Quia vero publica vox non sit, & res per se ipsa non coarctat. Mox descendis ad quinque propositiones Ianlenii in Ecclesiā damnatas; quas negas, à vobis unquam dehas fuisse. Scilicet, in sensu illo ridiculo, à vobis exceptato, cujus reverà patientes non sunt: in quo, scilicet, damnatas tantummodò dicitur: licet eas in proprio sensu, qui est Ianlenii, in quo jam constat, ex Arnaldi Constitutione, damnatas fuisse etiamnum, ut auctor defendatis. Nec est, quod Thomisticam doctrinam vobis vendicetis. Nunquam enim Thomistæ propositiones illas defenderunt, immò expressè damnavunt, ut ab Annato sæpe, ac præsertim libello singulari demonstratum est. Sed de hoc argumento paulò fustius infra agendi locus erit; aut saltem tu ipse præbui occasionem.

Cæterum ægerimè ferre videris, quod Iesuitæ Arnaldum, sapias petant, & Dandillum germanum

(a) Pag. 441. & 442.

(b) Pag. 443.

(c) Pag. 444.

res agens, opportunum suis studiis secessum nactus esset. Sed quid hæc ad Jesuitas? qui de Portu-Regio nunquam cogitassent, nisi Janseniana hæresis ibidem suam quasi Genevam constituisset; ibique venenum pararetur, quod deinde per totam Galliam spargendum erat. Nemo est inter Catholicos, qui hoc ignoret. Cum igitur huic Monasterio gravissimæ calamitates, inquis, imminerent; Deus ancillis suis hominum violentiâ pressis, inusitatâ miraculorum per sacram spinam ratione subvenit. His miraculis, ut fidem facias, testem adducis Dominum *Paschal*, tibi, ut ais, magnâ necessitudine conjunctum. Montaltium vel Altimontium, vel Claramontium, aut Claramontanum addere debueras. Nihil enim his tribus conjunctius. Nisi verba sacra profanare videretur, dicerem: *Et hi tres unum sunt.* Immo à Vicariis Parisiensibus, & ab Archiepiscopo Senonensi, hæc miracula approbata fuisse asseris: hinc populi eò confluentis concursus, & ingruentis procellæ mitigata tantisper asperitas. At Senonensis testificatio suspecta est, Parisiensis, vix fortè certior.

Petri tamen nequit, quod sæpius dicis, omnes (scilicet Jansenistas) in eam opinionem venisse, hoc divino testimonio Regio portuensium innocentiam vindicatum fuisse; cum etiam aliquot miracula post Alexandri VII. Constitutionem edita sint: hunc fuisse totius Gallie sensum: immò in illo circumstantiarum concursu, hæc miracula à Deo patrari non potuisse, nisi ad confirmationem veritatis. Sciebam, vos eò spectare: hoc extremum fuit desperationis vestræ refugium. Undique vobis pericula ingruerant, & inferrebantur clades, Roma gemino fulmine vos perculerat: Rex Christianissimus suis Declarationibus, Episcopi suis Decretis, Parlamentum solemnibus Bullarum acceptatione, Sorbona suis Censuris, aliæque id genus extremam ruinam vobis minabantur. Confugistis ad miracula: res pro votis successit. Hinc populi novi motus, hinc novissimi, hinc opportuna occasione arrepta, famosas Literas contra Sorbonam, Jesuitas, Ecclesiam publicatis: quæ cum à S. Sede damnatæ fuissent, à Parochis libellos famosos, aliquot ab Episcopis Censuras contra Jesuitas extorsistis. Sed pro his quoque, Petri judicium expectate: Interim, nescio, quonam pacto, errores vestros à Sede Apostolica damniatos, non modò, ut ante, mordicus teneatis, ac defendatis: verum etiam Divino miraculorum testimonio confirmare præsumatis. Quasi verò Deus errorem testificari possit. Nec te pudet insolentissimæ blasphemie? hæc tracto pressius, ut te ad aureum libellum pro defensione veritatis Catholicæ, à doctissimo Theologo, simul & illustrissimo & piissimo Præsule, in hanc rem editum, remittam: quem etiam ad te latinitate donatum, cum aliis brevi missurus sum. Quid enim de hoc argumento meliùs ac nervosius scribi, vel excogitari possit, non video: ne semper eadem more vestro reperamus. Cum nihil addi possit opusculo numeris omnibus absoluto: non est, quoddam diutius hæream, hac brevi responsione contentus. Errare quidem humanum est: errores verò pertinaciter defendere, diabolicum; errores demum pertinaciter defensos Divino miraculorum testimonio velle tueri, plusquam diabolicum.

Sic Ecclesiæ auctoritatem infringere voluistis: pejore certe, quam Calvinistæ, vel Lutherani exemplo. Calvinus hæreses suas publicavit, quas cum Romanus Pontifex damnasset, hujus dumtaxat auctoritatem negavit, adhæsitque erroribus suis. At vos non modò hæreses defenditis, ac pro viribus

diffunditis, & Romani Pontificis auctoritatem confunditis, scriptisque libellis refutatis: verum etiam quod nunquam Calvinistæ fecerit, eò veniunt adiacia, ut miraculis doctrinæ vestræ veritatem, & Constitutionum Apostolicarum falsitatem & injustitiam demonstrare præsumatis. Vereor ne vestro modo Deus estranam hanc juxta atque impiam licentiam coërcet. Sacra illa spina, cui publicum cultu privatâ auctoritate deum istis, contra solitam Ecclesiæ formam, vos etiam pungit. Agnosce illa virgines, & Sane gygani manu diligenter culta, nihil gynæcei faciliè princeps, ad reddendam errorem suorum rationem à supremo Judice vocata est: hæc famulus Magister, ejus terribilissimus stylus vestris erroribus diu servire voluit, qui prius, tumuli cum laude, justitiæ & veritati servierat, ejusdem hinc vel apparitoris operâ, ad supremum Dei tribunal ductus est: Arnaldus ipse gravissimæ aggritudine mortu, ad respicientiam invitatur. Cave igitur, ne ista illa spina, Christi sanguine, cui summam laudem summumque præmium invidetis, dum eum pro munici omnium salute fufum fuisse negatis, Cave, ne quatenus, ne spina illa Divino illo sanguine errantem vos pungat. Utinam ulcus tandem aperiret, de lenta errorum sanies efflueret! Cave, ne tam impetis populi concursus vos obruant: ne miracula vestra deliratem vestram tandem aliquando arguant. Non hoc præsertim genere, Deus supremus vindictam operam movere: causam suam agiti & sacrilegum mortaliū conatus elidit.

In Epist. decimam octavam,

Dialogus Wendrockii.

Hic paucis te volo Wendrocki. Ea, quæ à Montaltio scripta sunt in duabus postremis Epistolis de summi Pontificis auctoritate: apud omnes Catholicos constare dicis. Ille tamen intolerabilis error admittit, negavitque, Romanum Pontificem ea auctoritate polleere, qua in questione facti aliquid de Catholico pronuntiare possit sine aliquo etrotis periculo: tantum illud ad Fidei controversiam pertinere. Hinc tum Innocentium X. tum Alexandrum VII. testem voluit, in damnatione Jansenii. Idem de Calvino, Lutero, Pelagio, aliisque hæreticis dici posset. Ignoratis quis negaret. Atium, Macedonium, Nestorum fuisse hæreticos; nihil diceret, quod contra Fidem esset: & quod omnes Catholici cum tuo Montaltio dicere possint.

Deinde recensere summorum Pontificum errores quod Montaltius præstitit, eoque multis exemplis locupletare, quod tibi facile esse testaris: (a) valde mihi fallor, Catholicum est. Errorem Honorii in Concilio sexti universalis insertus fuit. Fatetur, quod Catholicos, in hoc etiam deceptos fuisse: ac præsertim Toletanum illum Conciliorum coactorem, qui Honorium, non modò à Synodo damnatum, hæreticum, asserit; sed per intolerabilem negationem & hallucinationem, ab Agathone Pontifice eodem Anathematizatum, in Epistola, non ad Synodum, sed ad Cæsarem Constantinum scripta, fuisse, testis